

I CONCURS LITERARI PARLEM DEL SÀHARA OCCIDENTAL

CATEGORIA ADULTA DE RELAT CURT

ORGANITZA FEDERACIÓ ACAPS

acaps

LA HIDA I EL CADIL

per Clàudia Colom | Categoria adulta relat curt

Un vent salvatge i calent va dur la Hida al món. De pell bruna, els cabells li queien al voltant del rostre com una duna en moviment. Tenia un somriure victoriós, i als seus ulls s'hi podia descobrir una nit radiant del desert africà.

La Hida i el Cadil eren amics des de molt abans que cap dels dos tingués nom. El Cadil era un lleó i es van veure per primer cop dins d'una cova un vespre que es refugiaven d'una tempesta de sorra. Tots dos estaven sols i allà van reconèixer-se en l'altre.

Un dia que tenien molta set, van emprendre camí per trobar aigua. Cap a mig matí van albirar palmeres a la llunyania. Ja més a prop, es van adonar que era un oasi i van afanyar-se per poder saciar-se en l'aigua que hi havia.

Quan van arribar, la Hida va córrer a beure però de seguida va escopir tota l'aigua: — ¡L'aigua és salada! — va exclamar.

El Cadil ho va comprovar i tots dos es van entristir molt. ¡Tenien tanta set!

De sobte, la Hida va veure un escorpí caminant a prop seu i va voler seguir-lo. El Cadil, però, li ho va voler impedir perquè sabia que corrien perill. Si els picava, podien morir.

I CONCURS LITERARI PARLEM DEL SÀHARA OCCIDENTAL

CATEGORIA ADULTA DE RELAT CURT

El Cadil va rugir per espantar-lo i l'escorpí va canviar de direcció fent un bot. Allò li va fer molta gràcia a la Hida i encara va tenir més ganes d'anar-li al darrere. I així ho va fer sense que el Cadil pogués fer-hi res.

L'escorpí va continuar caminant fins que va topar-se amb dues de les palmeres que formaven l'oasi. Ràpidament, va passar-hi entremig i va desaparèixer sota la sorra.

La Hida, que no tenia por de res, va començar a gratar la terra fins que va topar amb una roca humida. De seguida, va observar que aquella roca tapava quasi del tot el forat del qual brollava l'aigua i va intentar apartar-la, però pesava molt. Li va demanar ajuda al Cadil, però abans, duta per un impuls, va llepar-se els dits i va notar que eren salats. ¡La roca era la causant que l'aigua fos salada!

— Cadil, si m'ajudes a treure aquesta roca l'aigua sortirà bona i en podrem beure. El Cadil no s'ho va pensar pas, i junts van alliberar l'aigua de la roca salada.

Quan ja havien begut prou, van jugar a empaitar-se dins l'aigua. Mentre s'assecaven al sol, la Hida va estirar-se damunt el Cadil i es van quedar adormits fins que el so d'un fennec va despertar la Hida.

— Cadil, hem de marxar — va xiuxiuejar-li.

La Hida sabia que havien de seguir aquell animal perquè, de ben segur, alguna cosa els ensenyaria.

Per Clàudia Colom